

mig ind at ville tillægge den ærede Finantsminister og heller ikke den ærede Formand, som saa hurtig forlod os, uden at forelægge Finantsloven, uagtet Rigsdagen var samlet, nogen Skyld, fordi denne Mand, i grundlovmæssig Sprog, kaldte 2 Maanedere „strax“ . . .

Formanden: Jeg veed ikke, hvad den ærede Rigsdagsmand sigter til; jeg kender ikke det Tilfælde, at Formanden i Folkethinget fremlægger Noget.

Sfcherning: Jeg sagde Forgænger.

Formanden: Nei, den ærede Rigsdagsmand sagde: Formand.

Sfcherning: Ja, saa beder jeg om Forlabelse; jeg meente: Forgænger som Finantsminister, der har converteret Ordet „strax“ i Grundloven til 2 Maanedere og 1 Dag, og det en Dag med Dagsorden; thi ellers kunde man nok sige, at det var strax; men det var, som sagt, en Dag med en Dagsorden, paa hvilken der ikke stod opført nogen Finantslov.

Vi have for Diebliffet forskellige Hartfornskatter, og det gjør alt Udskyningsvæsen meget vanskelig; thi alt som Udskyningen gaaer mere for sig, bliver den mere forviklet. Det vil ikke, troer jeg, have nogen Vanskelighed at træffe saadanne Foranstaltninger med Gammel-skatten, uden at Nogensomhelst kommer til at betale Mere eller Mindre, end han nu betaler, at den kommer til at falde sammen med andre faststaaende Hartfornskatter, og jeg troer og

saa, at hvad Veiskatten angaaer, saa vil man om ganske saa Nar kunne komme til noget Lignende. Med Gammel-skatten vil man jo kunne komme dertil paa den meget simple Maade, at man anvender det samme Middel, som der er anvendt ved Afsløsningen af et ringere Skattebeløb, ved Udfjærning, deels med Obligationer og deels med Udbetaling; det er ikke vanskeligt. Det skal jeg regne for en Sag, som er af en ganske simpel Natur, og som vil lette Udskiftningen ikke ubetydelig. En anden Deel, som staaer tilbage, for at vort Budget kan faae den Betydning, det bør have, det er at fuldstændiggjøre og bringe ind i Budgettet alle de Indtægter, som skaffes tilveie til Statens Formaal, og vise, hvorfra de have deres Kilde, ligesom ogsaa alle de Udgifter, der gjøres i Statens Niemed, selv om de ikke komme ind under den aarlige Bevilling. Det er nødvendigt, naar vi komme til at skulle paalægge nye Skatter, hvilket jo dog er en Mulighed, at kjende de nærværende Skatters Fordeling og ikke kjende dem saaledes, som man lærer dem at kjende, idet Loven bliver fremlagt, hvilket altid kun bliver nogenlunde fuldstændigt for et indskrænket Antal Medlemmer og slet ikke tilgængeligt for den store Deel af Befolkningen, som staaer udenfor. Man lade det træde frem igjennem vore Budgetter i flere Nar forud, saaledes, at en Mængde Personer ligesom kunne have det i Følelsen, hvorledes Skattefordelingen og hvor stor Skattebyrden er i det Hele. Vi have i § 5 under Nr. 4 en Post, som giver os et Exempel at følge, og det er Bispetienderne, som der ere tagne med.